

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA s.r.o.**, se sídlem Praha 7, Na Zátorách 8/613, zastoupena JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Praha 8, Šaldova 34/466, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, Praha 5, Za Opravnou 300/6, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, spočívajícím v provádění kontroly prodeje potravin živočišného původu a výrobků z nich vyrobených v prodejně žalobkyně na adrese Žirovnická 316, 106 00, Praha 10, dne 19. 9. 2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalované Státní zemědělské a potravinářské inspekce, který spatřovala v tom, že žalovaná v jejích prodejnách provádí kontroly prodeje masa, sýrů a dalších potravin živočišného původu, ač k tomu není podle názoru žalobkyně zákonem oprávněna, neboť tuto pravomoc mají orgány státní veterinární správy.

V žalobě žalobkyně uvedla, že je maloobchodním prodejcem masa, uzenin, lahůdek a pečiva. Primárně prodává masné výrobky, avšak i další potraviny, např. i sýry, tedy především potraviny živočišného původu neboli živočišné produkty. Až na výjimky v téměř všech svých prodejnách provádí úpravu masa, tj. např. bourání, dělení, opracování, krájení, mletí, apod.

Žalovaná Státní zemědělská a potravinářská inspekce však v mnoha prodejnách žalobkyně na území celé republiky provádí kontroly prodeje masa, sýrů a dalších potravin živočišného původu. Žalobkyně je přesvědčena, že SZPI k této kontrole není ze zákona oprávněna, a to především v těch prodejnách, kde dochází k úpravě masa (tj. ve všech prodejnách kromě tří prodejen, v Českých Budějovicích, ve Strakoniciích a v Praze v Hasově ulici, ve kterých je pravomoc SZPI kontrolovat potraviny živočišného původu sporná, avšak žalobkyně se kloní k názoru, že ani v těchto prodejnách SZPI nemá právo kontrolovat prodej potravin živočišného původu). SZPI prováděla tyto kontroly v minulosti, uskutečňuje je v současné době a je jisté, že bude provádět i nadále.

SZPI v rámci těchto kontrol navštěvuje prodejny žalobkyně a kontroluje, zda žalobkyně dodržuje při prodeji potravin veškeré předpisy. SZPI, resp. jí pověřený zaměstnanec, sepíše o každé kontrole protokol a proti tomuto protokolu jsou ve většině případů podány námitky dle § 17 zákona státní kontrole, čímž se žalobkyně domáhá nápravy nezákonného jednání SZPI (prováděné kontroly). SZPI následně veškeré námitky zamítne. Často se také stává, že zaměstnanec žalobkyně neumožní SZPI provést kontrolu prodeje potravin, neboť žalobkyně je přesvědčena o nezákonnosti veškerých takovýchto kontrol, které SZPI v prodejnách žalobkyně provádí. I v těchto případech jsou proti protokolu vzneseny námitky, které jsou následně ze strany SZPI zamítnuty. Poté vždy SZPI udělí pokutu nikoliv žalobkyni, nýbrž jejímu zaměstnanci. Žalobkyně sice není účastníkem řízení o udělení pokuty - těmi jsou jeho zaměstnanci - je však prováděním kontrol poškozena a ze strany SZPI jsou porušována její práva, čímž jí vzniká vážná újma. Žalobkyně platí pokuty za své zaměstnance, které jim jsou ze strany SZPI nezákonně ukládány - dosud jim bylo nezákonně uloženo 34 pokut v celkové výši 900.000,- Kč, přičemž žalobkyně za své zaměstnance zaplatila na pokutách částku ve výši 650.000,- Kč. SZPI rovněž podává k příslušnému živnostenskému úřadu podnět ve věci údajného závažného porušování zákonných požadavků žalobkyní.

SZPI dne 19. 9. 2012 zahájila kontrolu prodeje potravin v prodejně žalobkyně v Praze v ulici Žirovnická 3160/8. Předmětem kontroly měla být komplexní kontrola dodržování požadavků nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004 ze dne 29. 4. 2004, o hygieně potravin, a

zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v platném znění. Zaměstnankyně žalobkyně vpustila inspektory SZPI do prostor prodejny, ale po telefonické domluvě s vedoucím prodeje se rozhodla neumožnit inspektorům SZPI kontrolu prodeje. O tom vlastnoručně sepsala a podepsala prohlášení, v němž se uvádí, že postupovala podle metodického pokynu žalobkyně. Proti kontrolnímu protokolu byly dne 26. 9. 2012 vzneseny námitky, v nich žalobkyně mimo jiné uvedla, že inspektoři SZPI nebyli do prostor prodejny a jejího zázemí vpuštění z důvodu překročení svých zákonných pravomocí. Žalobkyně také uvedla, že v protokolu nebylo stanoveno, o jaké konkrétní ustanovení SZPI svou kontrolní pravomoc opírá. Ředitel Inspektorátu SZPI v Praze tyto námitky svým rozhodnutím ze dne 15. 10. 2012, č.j. FZ193-2/2012, zamítl, s odůvodněním, že pravomoc kontrolovat prodej potravin živočišného původu v prodejnách žalobkyně mají nejen orgány veterinární správy, ale i SZPI, a že působnost SZPI při kontrole dodržování požadavků potravinového práva při uvádění potravin do oběhu je dána § 3 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, a § 16 odst. 1 písm. c) zákona o potravinách. Podle ředitele Inspektorátu SZPI v Praze je dána pravomoc kontrolovat potraviny v prodejně žalobkyně mimo jiné i proto, že při prodeji nakrájených uzenin (salámů) nedochází k jejich úpravě, nýbrž pouze k jejich krájení, tedy určité manipulaci s nimi. Inspektorát SZPI v Praze rozhodnutím ze dne 20. 9. 2012, č.j. FZ104-1/D/99019/1/2012-SŘ, uložil zaměstnankyni žalobkyně pokutu ve výši 10.000,- Kč, s tím, že neumožnila kontrolorům SZPI provést kontrolu zaměřenou na dodržování povinností při uvádění potravin do oběhu. Proti tomuto rozhodnutí podala zaměstnankyně žalobkyně odvolání.

Žalobkyně dále poukázala na platnou právní úpravu. Zákon o potravinách ve svém § 16 odst. 1 písm. c) bod 1. stanoví, že státní zemědělská a potravinářská inspekce vykonává státní dozor při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle písmene b). V ust. § 16 odst. 1 písm. b) bod 2. pak tentýž zákon stanoví, že „orgány veterinární správy vykonávají státní dozor při prodeji surovin a potravin živočišného původu v tržnicích a na tržištích, při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, a v prodejnách potravin, pokud jsou místy určení při příchodu surovin a potravin živočišného původu z členských států Evropské unie.

Prodejna masa a uzenin žalobkyně je místem, kde dochází k úpravě masa. Pokud se v této prodejně vedle masných výrobků zároveň prodávají např. i sýry, tj. potraviny živočišného původu, pak při tomto prodeji vykonávají dozor orgány veterinární správy. SZPI by takový dozor vykonávala pouze v případě, že by tento dozor nebyl vykonáván orgány veterinární správy. Tato situace však v případě žalobkyně nenastala, Orgány veterinární správy tuto činnost vykonávají dlouhodobě. S odkazem na ust. § 2 písm. b) zákona o SZPI pak žalobkyně dovodila, že například sýry a salámy nelze podřadit pod pojem zemědělský výrobek (k jehož kontrole je SZPI příslušná), ale že jsou jednoznačně živočišnými produkty. Byť text právní normy není v otázce označování toho, co spadá do kontrolní působnosti SZPI, zcela jednoznačný, tato nejednoznačnost právní úpravy nesmí jít k tíži adresáta právní normy, tedy že osoby, které jsou adresátem takové právní normy, nesmí doplácet na skutečnost, že zákonodárce se vtom kterém ustanovení vyjádřil nejednoznačně. V případě, že právní úprava nabízí vícero způsobů výkladu, je třeba vybrat ten výklad, který je pro adresáta právní normy výhodnější, jakož je nutné trvat i na požadavku předvídatelnosti práva a jednání orgánů veřejné moci, důvěryhodnosti ve státní akty, ochrany práv nabytých v dobré víře atd. V tomto žalobkyně odkázala na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Dále odkázala na důvodovou zprávu k návrhu zákona, kterým se mění

některé zákony (včetně zákona o potravinách), a jenž byl přijat a vyhlášen ve Sbírce zákonů pod č. 131/2003, v níž je vyjádřen záměr vyloučit duplicitu kontroly prováděné orgány veterinární správy se Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí, která by neprováděla kontrolu u těchto potravin živočišného původu, ale pouze u ostatních, tak, jak ji provádí dosud podle platného zákona o potravinách a tabákových výrobcích.

Ačkoli SZPI interpretuje zákon o SZPI jiným způsobem, nelze odhlížet od úpravy obsažené v § 16 odst. 1 písm. b) bodu 2. zákona o potravinách a v zákoně o veterinární péči, a zejména pak v § 22 zákona o veterinární péči. Z výše uvedeného je zřejmé, že orgány veterinární správy jsou oprávněny provádět kontroly potravin živočišného původu, proto k těmto kontrolám už ze zásady nemůže být oprávněna SZPI. Situace, že by kontrolu dodržování povinností prodejce v souvislosti s potravinami živočišného původu prováděly jak SZPI, tak i orgány veterinární správy, je nepřipustná. Tuto možnost nelze připustit už z toho důvodu, že adresát právní normy by tak mohl být fakticky dvakrát stíhán, tedy i dvakrát trestán orgány státní moci, a to pouze za jeden prohřešek. Dvojitý trestání za jeden delikt je však záležitost v demokratických právních státech zcela nepřipustná (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR). SZPI tedy není oprávněna kontrolovat prodej potravin živočišného původu, k této kontrole jsou příslušné orgány veterinární správy. Proto SZPI není ani oprávněna kohokoliv za porušení povinností při prodeji potravin živočišného původu v těchto prodejnách pokutovat. Opačný přístup by vedl k porušení zákazu dvojího trestání. Vzhledem k tomu, že k úpravě masa nepochybně dochází ve všech prodejnách žalobkyně (s výjimkou tří prodejen uvedených v části I. této žaloby, tyto tři prodejny se však netýkají této žaloby) a prodejny žalobkyně zcela jednoznačně jsou pod veterinárním dozorem. Je tedy naprosto evidentní, že pravomoc kontrolovat prodej potravin živočišného původu v prodejnách žalobkyně mají orgány veterinární správy.

Žalobkyně dále uvedla, že SZPI podle jejího názoru porušila hned několik ústavně zakotvených základních práv žalobkyně, konkrétně čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, přičemž podle čl. 4 Ústavy ČR jsou základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci. Součástí právního řádu jsou podle čl. 10 Ústavy ČR i vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament ČR souhlas a jimiž je ČR vázána; stanoví-li zákon něco jiného než mezinárodní smlouva, použije se mezinárodní smlouva. SZPI dle přesvědčení žalobkyně porušila i čl. 17 Úmluvy a svým zásahem porušila i právo žalobkyně na pokojné užívání svého majetku, a to svými zcela nezákonnými vstupy do podnikatelských prostor žalobkyně.

S odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č.j. 2 Afs 144/2004-110, žalobkyně uvedla, že je oprávněna bránit se proti prováděné kontrole, neboť ta může mít povahu nezákonného zásahu. Tyto kontroly jsou jednoznačně neoprávněným a nezákonným zásahem do práv žalobkyně. Jedná se o zásah do časových, finančních, organizačních, technických a dalších možností žalobkyně, která je nucena strpět tento zásah (kontroly), byť je nezákonný, a dokonce i protiústavní.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že prodejny žalobkyně jsou rozděleny do několika samostatných úseků, např. 1) úsek bourání, úprava a prodej čerstvého masa, 2) úsek prodeje tepelně opracovaných masných výrobků, 3) úsek prodeje lahůdkářských výrobků, 4) úsek prodeje pečiva). Tyto jednotlivé úseky musí být i z důvodu vyloučení kontaminace fyzicky odděleny, protože ke každému z nich se s ohledem na jeho specifickou rizikovost vztahují určité hygienické požadavky. Žalovaná má za to, že věcnou příslušnost kontrolovat v provozovně žalobkyně plnění povinností vyplývajících ze zákona o potravinách při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa,

mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, mají orgány veterinární správy. Na ostatních úsecích prodeje potravin jak rostlinného, tak i živočišného původu, kde nedochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, má věcnou příslušnost kontrolovat plnění povinností žalobkyně jako provozovatele potravinářského podniku Státní zemědělská a potravinářská inspekce, a to dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 110/1997 Sb., podle kterého SZPI vykonává státní dozor při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle písmene b). Žalobkyni musí být z její činnosti známo, které orgány dozoru vykonávají které kontroly, je jí také určitě zřejmé, že pokud zabrání kontrolám žalované, nebudou určité, shora uvedené, oblasti kontrolovány žádným z orgánů dozoru. Žalovaná má za to, že jí prováděné kontroly jsou vykonávány na základě zákonů a v souladu s nimi, a v žádném případě neporušují Ústavu České republiky, Listinu základních práv a svobod ani Úmluvu.

Při jednání dne 17. prosince 2013 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích, s tím, že zástupce žalobkyně změnil petit žaloby tak, aby soud určil, že kontrola, provedená žalovaným na provozovně žalobkyně na adrese Žirovnická 316, 106 00, Praha 10, dne 19. 9. 2012, byla nezákonná. Zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal postup žalované při provádění kontroly v provozovně žalobkyně na adrese Žirovnická 316/8 v Praze 10 a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z protokolu č. P126-10929/12 ze dne 19. 9. 2012, jenž je součástí správního spisu, vyplývá, že Předmětem kontroly byla komplexní kontrola dodržování požadavků Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004 ze dne 29. dubna 2004 o hygieně potravin, a zákona 6.110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Pohledovou kontrolou z prostor přístupných zákazníkům bylo zjištěno, že na provozovně jsou uváděny do oběhu nebalené potraviny, masné výrobky, sýry, výrobky studené kuchyně a nebalené výsekové maso a droby. Inspektoři SZPI paní L. M. a Bc. T. T. oznámili zahájení kontroly zaměstnankyni žalobkyně, paní Josefíně Boudové, vedoucí prodejny, a předložili jí svoje služební průkazy a pověření k výkonu kontrolní činnosti. Zaměstnankyně žalobkyně vpustila inspektory SZPI do zázemí prodejny a oznámila telefonicky po zahájení kontroly vedoucímu prodeje, panu S. B., že jsou v provozovně inspektoři SZPI a seznámila jej s předmětem kontroly. Následně pak inspektorům SZPI sdělila, že vstup do provozovny ani jejího zázemí, nutných pro provedení kontroly, jim na základě rozhovoru s vedoucím prodeje neumožní. Ani po poučení o působnosti a pravomoci SZPI nebyli inspektoři do provozovny vpuštěni. Znemožněním provedení kontroly kontrolovaná osoba ZIMBO CZECHIA s.r.o. neposkytla základní podmínky k provedení kontroly. Vlastní kontrola maloobchodního prodeje nebyla umožněna, a tím kontrolovaná osoba nedodržela povinnost stanovenou § 4 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole.

Městský soud v Praze především konstatoval, že mezi účastníky není sporu ohledně skutkové stránky věci, tedy o tom, kdy, kde a jak měla kontrola probíhat. Jádrem žaloby je spor o vymezení působnosti a následně pravomoci orgánů Státní zemědělské a potravinářské inspekce, kdy žalobkyně má za to, že při předmětné kontrole žalovaná postupovala v rozporu se svou zákonnou působností, a snažila se kontrolovat to, co ze zákona podléhá kontrole jiného kontrolního orgánu, tedy jmenovitě Státní veterinární správy.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) bod 2. zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění pozdějších předpisů, orgány veterinární správy vykonávají státní dozor při prodeji surovin a potravin živočišného původu v tržnicích a na tržistiších, při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, a v prodejnách potravin, pokud jsou místy určené při příchodu surovin a potravin živočišného původu z členských států Evropské unie,

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) bod 1. citovaného zákona Státní zemědělská a potravinářská inspekce vykonává státní dozor při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle písmene b).

Z citovaných norem je zřejmé, že zákonodárce výslovně rozdělil působnost při kontrole dodržování povinností stanovených citovaným zákonem mezi několik státních orgánů, a to tak, aby se tyto jejich kompetence nepřekrývaly. Žalovaná Státní zemědělská a potravinářská inspekce tedy vykonává dozor při výrobě a uvádění do oběhu obecně u potravin, ovšem s výslovnou výjimkou těch, ohledně nichž provádějí dozor orgány veterinární správy. Kontrola při prodeji surovin a potravin živočišného původu v tržnicích a na tržistiších, a při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, tedy spadá do působnosti Státní veterinární správy, a tam je proto vyloučena působnost Státní zemědělské a potravinářské inspekce. Je tedy vyloučeno přípustné, aby jedna a tatáž činnost při prodeji potravin byla předmětem kontroly dvou různých kontrolních orgánů, a aby provozovatel takového prodeje byl případně sankcionován dvakrát za totéž porušení povinností podle zákona o potravinách. Pokud by orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce i přes tuto kompetenční výlukou prováděly kontrolu prodeje živočišného původu, jednaly by mimo své zákonné zmocnění, a jejich postup by vykazoval znaky nezákonného zásahu.

V projednávané věci však taková situace nenastala. Z kontrolní působnosti žalované by byly vyňaty jen ty prodejny, resp. prodejní úseky, ve kterých by docházelo výhradně k prodeji potravin živočišného původu, jestliže tam dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, a současně by tam nebyla provozována prodej žádných jiných potravin.

Jak je zřejmé z kontrolního protokolu, a jak bylo konstatováno v průběhu jednání před soudem, v předmětné prodejně žalobkyně na adrese Žirovnická 316, 106 00, Praha 10, je vykonávána činnost, kterou je třeba podřadit pod ust. § 16 odst. 1 písm. b) bod 2. zákona č. 110/1997 Sb., ovšem kromě toho je v této prodejně provozován i prodej dalších potravin, tedy jiného než živočišného původu – například pečiva. Nelze tudíž apriori konstatovat, že by žalovaná neměla kompetenci k provedení kontroly v takové prodejně. Proto ani nelze orgánu Státní zemědělské a potravinářské inspekce předem znemožnit provedení kontroly ve smyslu zákona o potravinách. Jestliže v obchodní provozovně probíhá prodej i jiných než potravin živočišného původu, musí být žalované umožněno zahájení takové kontroly, a to přinejmenším proto, aby mohla zjistit povahu a původ prodáváných potravin, a zda se tedy jedná o potraviny, jež spadají do kontrolní působnosti žalované, nebo nikoliv.

V této věci Městský soud v Praze odkazuje na závěry, vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č.j. 4 As 80/2013 – 49, kde se v odstavci 39 uvádí, že „Z ustanovení § 16 odst. 1 zákona o potravinách tak je zřejmé, že žalovaná

vykonává státní dozor při výrobě a uvádění veškerých potravin do oběhu, včetně tabákových výrobků (§ 16 odst. 1 písm. c/ bod 1 a 2 zákona o potravinách), vyjma surovin a potravin živočišného původu, u kterých za podmínek stanovených v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách, vykonávají státní dozor orgány veterinární správy. Jak již zmínil krajský soud, žalovaná tak má při výrobě a uvádění potravin do oběhu působnost obecnou, naopak orgány veterinární správy mají působnost speciální, která v rozsahu, v němž se překrývají, působnost obecnou vylučuje. Z obsahu žaloby, v níž sám stěžovatel uvedl, že jeho obvyklou a faktickou činností je obchod s masnými a uzenářskými produkty, lahůdkami, či pečivem, stejně jako z fotodokumentace obsažené ve správním spisu, na niž jsou zachyceny bedny s pečivem umístěné před dveřmi (patrně do předmětné kontrolované provozovny), je zřejmé, že v kontrolované provozovně docházelo k uvádění do oběhu i jiných potravin než živočišného původu (prodeji pečiva a lahůdek) ve smyslu § 16 odst. 1 písm. c) bod 1 věty první zákona o potravinách a nejednalo se o provozovnu, ve které by docházelo výhradně k činnostem uvedeným v § 16 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Přinejmenším ve vztahu k prodávanému pečivu lze spolehlivě vyloučit, že by se jednalo o potravinu živočišného původu. Nejvyšší správní soud tak má za to, že inspektorky správního orgánu prvního stupně byly oprávněny vstoupit do provozovny kontrolované osoby a kontrolovat dodržování povinností stanovených zákonem o potravinách. Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že dojde-li inspekce v průběhu prováděné kontroly ke zjištění, že v dané provozovně dochází pouze k činnostem, jejichž kontrola je v působnosti jiného státního orgánu se speciální kompetencí, musí takovou kontrolu ukončit. V praxi by k takovéto situaci mohlo dojít např. v případě, kdy by došlo k náhlému omezení nabízeného sortimentu a v prodejně by tak docházelo pouze k činnostem uvedených v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách. Správný je tudíž také závěr krajského soudu, že i kdyby v provozovně k prodeji pečiva nedocházelo, přesto by inspekce mohla (a měla) nahlédnutím do prodejny tuto skutečnost ověřit, což jí ovšem v posuzované věci nebylo jednáním stěžovatele umožněno.“

K citovanému rozsudku soud pro úplnost uvádí, že jím bylo rozhodnuto ve věci rozhodnutí orgánu Státní zemědělské a potravinářské inspekce, kterým byla žalobci – fyzické osobě uložena pořádková pokuta ve výši 10 000 Kč za způsobení toho, že kontrolovaná osoba ZIMBO CZECHIA s. r. o., IČ: 612 50 988, se sídlem Praha 7, Na Zátorách 8/613, nesplnila povinnost podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, neboť žalobkyně jako vedoucí kontrolované provozovny neposkytl součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků podle § 11 písm. a) zákona o státní kontrole, tím, že inspektorkám správního orgánu prvního stupně neumožnil vstup do provozovny. Městský soud v Praze tedy konstatuje, že citovaným názorem Nejvyššího správního soudu je řešena obsahově zcela shodná právní otázka, jako ve věci nyní projednávané, přičemž právní závěr tohoto soudu se týká právě situace společnosti ZIMBO CZECHIA s. r. o.

Z uvedeného důvodu tedy Městský soud v Praze uzavřel s tím, že žalovaný správní orgán byl oprávněn vstoupit do prodejny žalobkyně a vykonat tam kontrolu podle zákona o potravinách, ovšemže právě a pouze v mezích, jež jsou Státní zemědělské a potravinářské inspekci tímto zákonem stanoveny. Teprve pokud by tato inspekce konala kontrolu mimo zákonné meze, byl by její postup v rozporu se zákonem a byl by nezákonným zásahem. V projednávané věci však kontrola vůbec neproběhla a z povahy věci je proto zřejmé, že ani nemohla být nezákonným zásahem do práv žalobkyně, neboť nelze posoudit, zda by žalovaná při jejím vykonávání postupoval v mezích zákonného zmocnění nebo mimo ně.

Městský soud v Praze tedy v projednávané věci dospěl k závěru, že žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 87 odst. 3 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. prosince 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová